

[Svend Nielsen.]

tetslærernes Side eller som Følge af en uheldig Planlægning af Studiet ved Universitetet.

Jeg har dernæst en Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister. Det drejer sig ganske vist om en Sag, som han i alt Fald delvis har arvet fra sin Forgænger; men saa meget des større vil Æren være for den nuværende Landbrugsminister, hvis han er i Stand til at løse denne Opgave paa en forsvarlig og tilfredsstillende Maade. Det drejer sig om Dyrslægerens Syning ved Eksportmarkederne og om Taksterne ved Eksportsyningen. For Tiden praktiseres disse Syninger paa en saadan Maade, at Dyrene undertiden underkastes Dyrslægeeftersyn 4 Gange i Løbet af 24 Timer, og det finder Landboerne, som jo maa betale disse Syninger, er at drive det lovlig vidt. For Aalborgegnens Landmænds Vedkommende, som har mange Dyr paa fælles Græsgange — og det træffes ogsaa i andre Egne af Landet —, foregaar det paa den Maade, at naar Dyrene tages fra Græsgangen og sendes ind til Markedet, møder der først en Dyrslæge, der syner dem ude paa Græsgangen. Som Regel bliver de befordret i Automobil, og i Løbet af en Time eller to er de i Aalborg. Det første, der møder dem der, er en Dyrslæge, som syner dem, inden de faar Lov til at slippe ind paa Markedet. Naar de er kommet der, faar de Lov til at staa i Ro fra Mandag Eftermiddag til Tirsdag, og saa snart Solen er kommet op, møder der for tredje Gang en Dyrslæge, som skal syne dem. Saa kommer de paa Eksportmarkedet, og naar de saa er solgt og skal om Bord i Skibet, møder der paa ny en Dyrslæge og syner dem. I Løbet af 24 Timer bliver Dyrene altsaa synet fire Gange. Det kan naturligvis være meget rart for Dyrslægerne, for de gør det jo ikke gratis — det kan man heller ikke forlange af dem. Men for Landmændene betyder det en betydelig Udgift og en betydelig Ulempe. Jeg kan ikke forstaa, at sundhedsmæssige Grunde kan medføre, at der skal foretages Syning af Dyrene saa ofte i saa kort Tid, og jeg vil gerne bede den højtærede Landbrugsminister udtale sig om, hvorvidt han virkelig anser det for nødvendigt fremdeles at opretholde en saadan Ordning, og i saa Tilfælde vil jeg

meget gerne have, at han giver en Begrundelse af, hvorfor han anser det for nødvendigt.

Endvidere vil jeg gerne henlede Ministerens Opmærksomhed paa et andet Spørgsmaal, nemlig vedrørende Dyrslægetaksterne. Udvalget for Kvægtorvene har for lang Tid siden henvendt sig til Ministeren med Forslag og Anmodning om at faa fastsat Takster, som stod i et rimeligt Forhold paa den ene Side til det Arbejde, der gøres, og paa den anden Side til den Tid, Dyrslægerne ofrer paa Syningen. Udvalget har endvidere tilbudt at rejse herind for at forhandle om Spørgsmaalet med Ministeriet; men der er aldrig nogen Sinde kommet noget Svar fra Ministeriet paa Henvendelsen. Jeg vil gerne sige hertil, at det efter mit Skøn er godt for alle Mennesker, at de viser en vis Grad af Høflighed, og jeg tror heller ikke, at det vilde være til Skade, at Landbrugsministeriet foregik andre Folk med et godt Eksempel i den Henseende ved at vise saa megen Høflighed, at man svarer paa en høflig Henvendelse.

At Taksterne er ganske urimelige, vil man bl. a. kunne skønne af følgende Oplysninger, som jeg nu skal give. I Gennemsnit for et halvt Aar — jeg har mine Oplysninger for et halvt Aar, men der kan ogsaa skaffes Oplysninger for længere Tid — har Eksportsyningen paa Aalborg Kvægtorv givet Dyrslægerne en Fortjeneste paa over 357 Kr. pr. Uge. Nu er der to Dyrslæger beskæftigede med Syningen, som Regel fra Kl. 12½ til 5 Tirsdag Eftermiddag. Altsaa faar disse to Dyrslæger i de 4½ Time, de er beskæftigede, 78 Kr. pr. Time. Jeg tror, at man vil indrømme mig, at det er en Betaling, der klodser noget, men ogsaa, at det ikke er en rimelig Betaling. Det svarer til saadan noget som 39 Kr. pr. Dyrslægetime. Nu er det muligt, at de ikke hvert Aar har en saadan Fortjeneste. Men det er altsaa ikke for en kort Tid, jeg har mine Oplysninger, men for første Halvaar af 1927; og det er som Regel ikke i den Tid, man har de fleste Dyr. Enhver, der kender Forholdene, ved, at de fleste Dyr kommer paa Markedet om Efteraaret. Jeg synes ikke, at en saadan Betaling er rimelig eller forsvarlig. At Dyrslægerne er tilfredse med det, er forstaaeligt, men jeg vil ogsaa antage, man kan forstaa, at Landbrugerne er mindre tilfredse dermed, og det synes